

zoo groot geschrei maakt, en uw lied van weleer verwisseld hebt met geklag ?”

„Toen ik een kind was, *sprak ik als een kind*, maar nu ik een man geworden ben, *heb ik afgelegd wat eens kinds was !*” Wat der Gemeente overkwam, dat moest haar overkomen. Juist wijl ze een Koning heeft, volgt ze dien Koning, ook als Hij haar gebiedt na het zangerig leven van het kind, en het dwepend leven van den jongeling, nog een derde levensperk op aarde te doorleven: *de geestesworsteling van den man*.

Haar schuld cijferen we daarmee niet weg, haar ondankebaarheid bedekken we, haar ontrouw bepleiten, de verkoeling harer liefde ontveinzen we daarom niet. We weten het. Geen hart, geen huisgezin, geen school, geen kerk, geen gemeente kan ook op dit Kerstfeest voor haar Koning verschijnen zonder toevlucht tot het alverzoenend bloed. Maar in haar kindschen levensgloed, zoomin als in het geestdriftig vuur van haar jongelingsjaren, kon dat smartelijk belijden haar gespaard. Nooit in haarzelven, steeds in haar Koning, heeft de Gemeente van Christus gerust. En die Koning leeft nog. De raadslag van dien Koning wordt nog te aanbiddelijker in onze wegzinking en verstrooiing. Naar diens Konings wil en hoog gebod waadt de Gemeente ook thans door den breeden stroom van teleurstelling, tegenstand, loutering en kastijding.

Het naieve, instinctmatige vreugdeleven der eerste Gemeente ging teloor, maar de toekomst die ons beidt, die vrucht van ons worstelen, de stem des gejuichs die straks uit onze harten opgaat, zal nog rijker, nog heerlijker zijn. De Koning is onder ons, al zien we Hem niet. Hij leidt, Hij stuurt ons, door diepte en donkerheid, we weten het wel, maar door die benarring en benauwdheid naar nog heerlijker licht.